

Arrest

nr. 219 019 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. P. R. MUKENDI
KABONGO KOKOLO
Emile Clausstraat 49/9
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt van ambtswege afgevoerd op 5 april 2017. Op 28 juni 2017 verstrijkt verzoekers A-kaart. Op 27 juni 2017 biedt hij zich aan bij de gemeente Kampenhout om opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en de hernieuwing van zijn tijdelijke verblijfstitel aan te vragen. Op 6 juli 2017 wordt verzoeker door het gemeentebestuur van Kampenhout gevraagd om bepaalde documenten over te leggen. Verzoeker maakt op 23 augustus 2017 documenten over. Op 11

oktober 2017 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D., A. (...),

geboortedatum: 20.03.1994

geboorteplaats: Conakry

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstreken sinds 28.06.2017

2° Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden:

Overwegende dat de genaamde D, A. (...) geboren te Conakry op 20.03.1994, onderdaan van Guinee en verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden in toepassing van artikelen 9 en 13 van de wet van 15/12/1980. Hij werd gemachtigd tot een verblijf van beperkte duur als werknemer in loondienst op basis van de bekomen arbeidskaart B.

Na het bekomen van een arbeidskaart B werd meneer in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 28.06.2017.

De vorige gemeente Herne ging er ten onrechte van uit dat betrokkene houder was van een geldige EU-verblijfsvergunning als langdurig ingezetene afgeleverd door Portugal. Meneer is echter in het bezit van een Portugese verblijfskaart als familielid van een EU-burger geldig tot 21.01.2019. Betrokkene blijkt met andere woorden geen houder van het statuut van EU-langdurig ingezetene in Portugal en kan zich dus niet beroepen op de bepalingen van artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene sinds 05.04.2017 afgevoerd is van ambtswege. Zijn A-kaart is verstreken sinds 28.06.2017.

Overwegende dat hij zich op 27.06.2017 heeft aangeboden bij de gemeente Kampenhout om opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en de hernieuwing van zijn tijdelijke verblijfstitel aan te vragen. Overwegende dat betrokkene niet meer aantoonbaar is aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf als werknemer. Meneer kan geen geldige arbeidskaart B voorleggen. De brief van het Brussels gewest (Brussel Economie en Werkgelegenheid) i.v.m. de vrijstelling van arbeidskaart B voor personen onder procedure gezinsheringing met een Belgische onderdaan of onderdaan van een lidstaat van de EER of houders van een F-kaart is niet van toepassing op betrokkene, omdat hij geen dergelijke procedure lopende heeft en ook niet in het bezit is van een F-kaart. Dit document bewijst geenszins dat hij is vrijgesteld van arbeidskaart B.

Bij gebrek aan de vereiste vergunning om een activiteit in loondienst als werknemer uit te oefenen in België, kan het verblijf als werknemer niet langer worden verlengd. Uit recente raadpleging van de

DOLSIS-databank op 11.10.2017 blijkt bovendien dat hij niet meer actief is in loondienst sinds 25.04.2017.

Wat betreft de voorlegging van een akte tot oprichting van een vennootschap, dient erop gewezen te worden dat meneer niet kan aantonen over de vereiste beroepskaart te beschikken om op legale wijze een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België.

Bij de beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Betrokkene verblijft pas sinds oktober 2015 in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op hetzelfde adres leeft als de Belgische onderdane (B. M., M. (...) NN: (...)), maar nergens uit het administratief dossier kan blijken dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van art.8 EVRM.

Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Betrokkene die nog over een geldig verblijfsrecht beschikt in Portugal, kan zonder problemen terugreizen en verblijven in de andere lidstaat om zich verder te integreren, een gezinsleven op te bouwen, en dergelijke meer. Bijgevolg is de genomen maatregel evenredig en gerechtvaardigd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

"Verzoeker neemt een eerste middel gebaseerd op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder andere de artikelen 2 en 3, het andere principe volgens dewelke de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen in kennis van alle elementen van de rechtszaak, de duidelijke beoordelingsfout, en de ontoereikendheid van de oorzaken en de motieven, de schending van de evenredigheidsprincipes en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (goedgekeurd op 04/11/1950); De omstreden beslissing schendt voornoemde beschikkingen van het middel van verzoeker:

Betreffende het eerste middel;

I. Daar het om de schending gaat van de gecombineerde lezing van artikel 1353 van de wet van 1980 alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de principes erin vervat; Overwegend dat tegenpartij een einde stelt aan het verblijf van verzoeker met het motief dat de voorwaarden verbonden aan zijn verblijf niet vervuld zijn; Terwijl indien deze laatste niet zou werken als loontrekkende werknemer sinds de maand mei 2017, is het omdat hij zich in een proces bevond van stichting van een firma die operationeel is sedert juli 2017, dat bovendien deze laatste werk gevonden heeft en sedert Oktober 2017 aangeworven is; Overwegend dat de administratie gehouden is de situatie in te schatten op het ogenblik van het nemen van de beslissing, Dat de beslissing van Oktober II. te nemen deze laatste had moeten weten dat verzoeker de voorwaarden verbonden aan zijn verblijf herkregeen heeft en dat deze bijgevolg zou dienen hernieuwd te worden. Dat het bijgevolg niet verstandig is te beweren dat verzoeker zijn voorwaarden verbonden aan zijn verblijf niet meer vervult; Dat door in tegenovergestelde richting te gaan, tegenpartij ernstige schade toebrengt aan het principe van de goede administratie door een inadequate motivatie in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 1993; Dat zij bovendien schade toebrengt aan artikel 13§3 door geen rekening te houden met de duurzaamheid van de familiale en sociale banden van verzoeker op ons grondgebied; Dat deze motivering niet voldoende is om zich op de omstreden beslissing te baseren. Overwegend inderdaad dat het verstandig is dat de administratie een juiste kennis moet hebben van de situaties die zij moet regelen vooraleer een beslissing te nemen. Dat eveneens dient dat alle beslissingen zouden genomen worden rekening houdend met alle elementen van de rechtszaak zowel op feitelijk als op juridisch gebied. Hetgeen in onderhavig geval niet gebeurde. Door anders te handelen, zou de administratie zonder twijfel een beoordelingsfout maken; In onderhavig geval is de beoordelingsfout klaarblijkelijk in hoofde van tegenpartij; Dat bovendien de wettelijk beschikkingen aangehaald inhouden dat zij volledig, voldoende en concreet gemotiveerd De motieven die haar impliceren moeten bovendien in de akte zelf aangeduid zijn. Het doel van bovengenoemde beschikkingen is de administratie te verplichten « aan de rechter een stevige basis te leveren voor haar

controle van de wettigheid» en dat «de algemene verplichting de administratieve akten te motiveren naar vorm eveneens een essentiële waarborg is voor het goed functioneren, t.t.z. voor de controle van de wettigheid van de administratieve akten I » (Dominique Lagasse, la loi du 29/07/1991, page 737); "De wetgever heeft de administratie verplicht haar beslissing beter te formuleren. Onder het voorwendsel van het bestaan naar vorm, wordt haar een discipline voorgeschreven die haar verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek van elke zaak». (Idem, page 737 en 738). Overwegend dat een administratieve akte moet voorzien zijn van een relevante motivering; Dat dit er op neerkomt te zeggen dat een redelijke band naar oorzaak en gevolg moet bestaan tussen het weerhouden motief en de omstreden beslissing Dat bovendien de geuite motivering toelaatbaar moet zijn naar recht ; Dit is hier echter niet het geval; Dat men inderdaad moet weten dat de vaststaande omstandigheden in feite, en waarvan men begrijpt dat zij er de administratie zouden toe geleid hebben een beslissing te nemen, kunnen niet erkend worden als geldige motieven indien zij niet diegene zijn die de overheid toelaten ze in overweging te nemen; Dat de omstreden beslissing een totaal onvolledige motivatie bevat ten opzichte van motieven die beslissing kunnen rechtvaardigen die een persoon beveelt het Belgische grondgebied te verlaten terwijl hij redenen heeft om er wettig te verblijven; Dat de beslissing daarom dient nietig verklaard te worden

Betreffende het tweede middel;

II. Daar het om de schending gaat van de gecombineerde lezing van de artikelen 74/13 van de wet van 1980 en artikel 8 van het Europees Verdrag van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overwegend dat artikel 8 van het EVRM voorziet : «Elke persoon heeft recht op het respect van het privé-, familiaal leven en zijn woonplaats. ». Dat artikel 8, 2° van het EVRM de bevoegdheid van de Staat beperkt en hetgeen volgt voorziet : « er mag geen inmenging van de openbare overheid zijn in de uitoefening van dit recht voor zover dat deze inmenging voorzien is bij wet en dat zij een maatregel is die, in een democratische maatschappij, noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafrechtelijke feiten, de bescherming van de gezondheid of van de moraal of de bescherming van de vrijheden van anderen. » Dit betekent dat een inmenging enkel gerechtvaardigd is en artikel 8,1° niet schendt indien deze inmenging voorzien is bij wet en in het belang van voornoemde doelen die noodzakelijk is in een democratische maatschappij. Dat de ondernomen beslissing de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM niet vervult. Dat het recht tot respect van het privéleven fundamenteel is. Een inmenging is enkel toegelaten in de gevallen voorzien bij wet. Dat rekening houdend met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM , evenals deze van de andere beschikkingen van het EVRM, zijn van de orde van de waarborg en niet van de goede wil of praktische arrangementen (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, §83) enerzijds, en van het feit dat dit artikel zich beroept op de beschikkingen van de wet van 15.12.1980.(E.C. 22 december 2010, n° 210.029), anderzijds, is het de taak van de administratieve overheid, alvorens een beslissing tenemen, over te gaan tot een zo streng mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (RW 16 december 2015, n°158 699). Dat artikel 8 EVRM de individu beschermt tegen een arbitraire inmenging van de Staat in het familieleven. Dat tegenpartij gehouden is over te gaan tot een analyse van de evenredigheid. Tegenpartij is niet bezorgd geweest om een juist evenwicht tot de begane inmenging in het privéleven van verzoeker en de wettelijke doelen die zij nastreeft te sparen. Dat tegenpartij dient over te gaan, vooraleer haar beslissing te nemen, tot een zo grondig mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Deze vereiste wordt vermeld in artikel 42, §1, 1e al. in fine van de wet betreffende de vreemdelingen die voorziet dat de erkenning rekening houdt met alle elementen van het dossier (RVV n° 125 837 van 20 juni 2014). Dat uit een jurisprudentie van het Europees Hof voortvloeit dat de Staten rekening moeten houden met bepaalde criteria in de beslissingen waar de Staat moet overgaan tot een balans van de belangen (CCE n°125 837 du 20 juin 2014). Dat het Europees Hof de criteria heeft opgesomd die dienen gebruikt te worden voor de appreciatie van de kwestie om te weten of een maatregel tot uitwijzing noodzakelijk is in een democratische maatschappij en evenredig met het beoogde doel. Dat tegenpartij geenszins deze criteria in overweging heeft genomen vooraleer een beslissing te nemen. Dat door het arrest n°125 837 van 20 juni 2014 uw Raad de beslissing van tegenpartij nietig verklaard heeft gezien zij niet overgegaan is tot de balans van de belangen op basis van de criteria door het EVRM aangehaald. Dat met het familieleven van verzoeker niet naar behoren rekening werd gehouden en niet voldoende streng geanalyseerd werd; Terwijl artikel 8 van het Europees Verdrag van de Bescherming van de Mens deze strenge analyse van het familieleven, de aanwezige belangen oplegt; Overwegend dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Bescherming van de Mens het privé- en familieleven « van elke persoon » beschermt: (...). Overwegend dat uw Raad reeds meermaals schendingen van de verplichting van

motivering en nauwkeurigheid verbonden aan artikel 8 EVRM bestatigd heeft, door te bestatigen dat bijgevolg de administratie kennis had (of zou moeten hebben) van het privé- of familieleven, dient zij over te gaan tot een zo nauwkeurige analyse mogelijk van de aanwezige belangen en haar beslissing te motiveren door er rekening mee te houden: «De Raad is van mening dat verwerende partij, in onderhavig geval, niet overgegaan is tot een zo nauwkeurig onderzoek mogelijk van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben op het ogenblik van het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten, en dat de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg! ten opzichte van hen als gegrond moet beschouwd worden.» (RVV 25 Oktober 2013, n°112 862). Dat deze verplichting tot «een zo nauwkeurig mogelijke analyse» eveneens herinnerd werd in een recent arrest van uw Raad, (n°133 656 du 24 november 2014). Dat tegenpartij bij voorbeeld geenszins consideratie heeft gehad voor de gevolgen van een verwijdering van verzoeker op zijn familieleven van reeds meer dan twee jaar met zijn gezin; Dat in de documenten door verzoeker aan tegenpartij overhandigd, duidelijk blijkt dat verzoeker wettelijk met Mme BUKASA MAKAYA MAFUKU, van Belgische nationaliteit, samenwoont; Dat de afrekeningen van zijn loon het bovendien bewijzen, onder andere de afrekening van de betalingsbon van 07/02/2017, waar verzoeker onderworpen is aan de behandeling als echtgenoot die een beroepsinkomen met drie kinderen ten laste heeft (stuk n°1) Dat deze inlichtingen eveneens kunnen nagetrokken worden in de samenstelling van het gezin waarvan de meest recente op deze 8 november 2017 overhandigd werd (stuk n°2); Dat bovendien het familieleven enkel in België mogelijk is en tegenpartij op de hoogte is van dit aspect van zaken vermits de kinderen van de gezellin van partner allen minderjarig zijn waarvan twee (10 en 11 jaar) een volledig schoolbezoek naleven. De moeder die zich bezig houdt met een kind van twee jaar, buiten de twee andere kan met hem niet meegaan naar een andere Staat, door in België werk en minderjarige kinderen gedurende het volledig schoolbezoek achter te laten. Dat de beslissing bijgevolg niet getuigt van een nauwkeurige analyse van de familiale toestand van betrokkene, en van de aanwezige belangen, terwijl tegenpartij ingelicht was. Dat de motivatie van de beslissing geen uitvoerig en zo nauwkeurig mogelijke analyse weergeeft. Overwegend bovendien dat de nauwkeurigheid door artikel 8 EVRM opgelegd, verzoeker de schending van het principe van nauwkeurigheid van een goede administratie aanhaalt. Dat het principe van een goede administratie inhoudt dat de administratie zich zorgvuldig moet inlichten vooraleer haar beslissingen te nemen en deze adequaat motiveren; dat de nauwkeurigheid in het onderzoek en de evaluatie van de relevante feiten reeds lang geleden door de Raad van State bekrachtigd werd: « vooraleer een beslissing te nemen, alle nuttige gegevens in het onderhavig geval te verzamelen, en ze zorgvuldig te onderzoeken, teneinde een beslissing te nemen met volledige kennis van de rechtszaak veiller » (E.C., 23 Februari 1966, n°58.328) ; over te gaan tot « een volledig en bijzonder onderzoek van de geven in onderhavig geval vooraleer een beslissing te nemen » (E.C., 31 Mei 1979, n°19.671); « in verband met de bestatiging van de feiten door de overheid, de opdracht van bescherming van het recht dat aan de Raad van State toekomt heeft echter als logisch gevolg dat deze moet onderzoeken of deze overheid tot de versie van de feiten gekomen is in respect van de regels die de administratie van het bewijs beheren en of zij werkelijk de nauwkeurigheid aangetoond heeft, in het opzoeken van de feiten, hetgeen haar plicht is » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970). Dat uit het rekening houden met deze elementen en de nauwkeurige analyse de motivatie van de beslissing moet voortvloeien, bij gebrek hieraan is de bestemming van de beslissing niet in staat de redenering van de administratie te volgen. Dit gebrek aan nauwkeurige en uitvoerige analyse blijkt bevestigd door de aard van deze beslissing. Dat bijgevolg de beslissing artikel 8 EVRM alleen en eenzijdig genomen de verplichting van motivering en nauwkeurigheid overtreedt.» Dat, als besluit, verzoekende partij van mening is dat de verschillende uiteen gezette elementen bij wijze van een verzoekschrift toelaten te leiden tot de bestatiging van een duidelijke beoordelingsfout in hoofde van tegenpartij bij het overwegen van een duidelijk onderzoek van de verschillende aanwezige elementen, het gebrek van de specifieke motivering «dat een nauwkeurig onderzoek naar voren brengt, niet adequaat door geen rekening te houden met het specifiek karakter van het dossier en bijgevolg een inadequate motivering biedt » alsook de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en de artikel 8 van het EVRM. Dat bovendien de uitvoering van deze beslissing ernstige schade zou berokkenen aan het privéleven van verzoeker ten opzichte van zijn relatie met zijn moeder en broeders in het kader van het nemen van een beslissing van verwijdering van het grondgebied te zijnen opzichte. Dat in een gelijkaardig geval de Raad hier zetelend beslist heeft: (...) (RVV..arrest n° 184 960 van 31 Maart 2017: RW..n° 186 321 van 28 April 2017. Uit hetgeen voorafgaat vloeit voort dat het middel gegrond is binnen de beperkingen hoger uiteengezet en rechtvaardigt de nietigverklaring van het omstreden bevel het grondgebied te verlaten.»

2.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt dat hij sinds de maand mei 2017 niet werkt als loontrekkende

omdat hij bezig is met de oprichting van een firma, waarbinnen hij sedert oktober 2017 werd aangeworven. Hij stelt dat het bestuur gehouden is de situatie in te schatten op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een nauwkeurig onderzoek. Er zou geen overweging zijn omtrent zijn familieleven van meer dan twee jaar met zijn partner B. M. M., van Belgische nationaliteit. De twee kinderen van zijn partner zijn minderjarig en gaan naar school. Het familieleven zou enkel mogelijk zijn in België. De beslissing zou niet genomen zijn in het belang van het kind.

2.3. De Raad behandelt beide middelen tezamen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing steunt op artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 5 april 2017 van ambtswege werd afgevoerd. Op 28 juni 2017 verstreek zijn A-kaart. Op 27 juni 2017 bood hij zich aan bij de gemeente Kampenhout om opnieuw te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en de hernieuwing van zijn tijdelijke verblijfstitel aan te vragen. Op 6 juli 2017 werd een schrijven gericht aan het gemeentebestuur van Kampenhout om verzoeker uit te nodigen om zich aan te bieden om de volgende documenten over te leggen:

- een geldige arbeidskaart B of een recent attest vrijstelling arbeidskaart;
- een arbeidsovereenkomst + recente loonfiches;
- een recent attest waaruit blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (OCMW).

Verzoeker maakt op 23 augustus 2017 de volgende stukken over:

- attest Brussel Economie en Werkgelegenheid: Vrijstelling arbeidskaart als hij procedure gezinshereniging met Belg of F-kaart heeft;
- attest OCMW: geen steun
- oprichtingsakte vennootschap;
- 1 loonfiche van in april – zou volgens de gemeente cash worden uitbetaald aangezien hij niet in de mogelijkheid zou zijn een rekening te openen.

Op 30 augustus 2017 maakt hij het volgende over:

- brief Partena: verzoeker diende een leesbare kopie geldige ID voor te leggen – dossier werd afgesloten.

Uit de stukken die hij overmaakte blijkt dat hij inderdaad een oprichtingsakte voorlegde van een vennootschap. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hij geen vergunning om een activiteit in loondienst als werknemer of geen vergunning om op legale wijze een zelfstandige activiteit uit te oefenen in België heeft voorgelegd.

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent alle documenten die verzoeker voorlegde. Er wordt gesteld dat de vorige gemeente Herne er onterecht van uitging dat verzoeker houder was van een geldige EU-verblijfsvergunning als langdurig ingezetene afgeleverd door Portugal. Er wordt op gewezen dat hij in het bezit is van een Portugese verblijfskaart als familielid van een EU-burger geldig tot 21 januari 2019 en dat hij geen houder is van het statuut van EU-langdurig ingezetenen in Portugal, waardoor hij zich niet kan beroepen op de bepaling 61/7 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt onder meer:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België; 3° met andere doeleinden naar België komen.”

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen waardoor hij erkent zich niet te kunnen beroepen op artikel 61/7 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot zijn aanvraag om terug ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister werd door het bestuur uitvoerig gemotiveerd als volgt:

“(…) Overwegende dat betrokkene niet meer aantoonde te voldoen aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf als werknemer. Meneer kan geen geldige arbeidskaart B voorleggen. De brief van het Brussels gewest (...) i.v.m. de vrijstelling van arbeidskaart B voor personen onder procedure gezinshereniging met een Belgische onderdaan of onderdaan van een lidstaat van de EER of houders van een F-kaart is niet van toepassing op betrokkene, omdat hij geen dergelijke procedure lopende heeft en ook niet in het bezit is van een F-kaart. Dit document bewijst geenszins dat hij is vrijgesteld van arbeidskaart B.(…)”

Uit het document van de gewestelijke overheidsdienst Brussel blijkt dat er enkel is gesteld wordt dat de echtgenote, wettelijke samenwonende/bloedverwant in neergaande lijn/bloedverwant in opgaande lijn, die het voordeel inroept van een recht op verblijf op grond van artikel 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet in het kader van een procedure tot gezinshereniging met een Belgische onderdaan of met een onderdaan van een lidstaat van de EER, vrijgesteld is van de verplichting om over een beroepskaart te beschikken. Uit het document kan niet worden afgeleid dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarin hij is vrijgesteld van de arbeidskaart. Verzoeker weerlegt die vaststelling niet.

Met betrekking tot de loondienst als werknemer en de zelfstandige activiteit wordt het volgende gemotiveerd:

“(…) Bij gebrek aan de vereiste vergunning om een activiteit in loondienst als werknemer uit te oefenen in België, kan het verblijf als werknemer niet langer worden verlengd. Uit recente raadpleging van de DOLSIIS-databank op 11.10.2017 blijkt bovendien dat hij niet meer actief is in loondienst sinds 25.04.2017.

Verzoeker erkent niet meer in loondienst te zijn.

Er werd verder voldoende gemotiveerd waarom de akte tot oprichting van een vennootschap geen grond kan zijn om het verblijf opnieuw toe te staan:

“Wat betreft de voorlegging van een akte tot oprichting van een vennootschap, dient erop gewezen te worden dat meneer niet kan aantonen over de vereiste beroepskaart beschikken om op legale wijze ene zelfstandige activiteit uit te oefenen in België.”

Ook dit motief wordt niet weerlegd door verzoeker.

Waar hij meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn persoonlijke situatie, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt omtrent de elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de beslissing wordt geoordeeld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de bestreden beslissing. Er wordt op gewezen dat hij pas sinds oktober 2015 in het Rijk verblijft en dat hij weliswaar op hetzelfde adres leeft als de Belgische onderdane B. M. M., maar dat nergens uit blijkt dat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beperkt zich tot het aanhalen van een relatie met de Belgische onderdane, maar laat na aannemelijk te maken dat er sprake is van een dermate beleefd gezinsleven dat zou vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien werd reeds in de bestreden beslissing opgemerkt dat er geen sprake is van een ingediende aanvraag gezinshereniging in functie van een Belgische onderdane. Dit blijkt uit volgend motief: *“De brief van het Brussels gewest (Brussel Economie en Werkgelegenheid) i.v.m. de vrijstelling van arbeidskaart B voor personen onder procedure gezinshereniging met een Belgische onderdane of onderdane van een lidstaat van de EER of houders van een F-kaart is niet van toepassing op betrokkene, omdat hij geen dergelijke procedure lopende heeft en ook niet in het bezit is van een F-kaart.”*

Verzoeker betoogt dat uit *“de afrekening van de betalingsbon van 07/02/2017”* blijkt dat hij *“onderworpen is aan de behandeling als echtgenoot die een beroepsinkomen met drie kinderen ten laste heeft”*. Verzoeker kan niet worden gevolgd: uit het voorgelegde loonstrookje blijkt niet dat hij een partner ten laste heeft, waardoor niet kan worden gesteld dat zijn beroepsinkomen berekend is *“als echtgenoot”*. Bovendien blijkt uit de neergelegde documenten ook niet dat verzoeker wettelijk samenwoont. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een schriftelijke verklaring van wettelijk samenwonen heeft overhandigd aan een ambtenaar van de burgerlijke stand in toepassing van de artikelen 1475 tot 1479 van het burgerlijk wetboek.

Er wordt in de beslissing gewezen op het feit dat hij nog over een geldig verblijfsrecht beschikt in Portugal waardoor hij er zonder problemen naar kan terugreizen en dus kan verblijven in een andere lidstaat. Verzoeker toont niet aan dat er hinderpalen zouden bestaan voor het verderzetten of het uitbouwen van een gezinsleven in Portugal of elders dan in België. Nu er geen verwantschapsband bestaat tussen verzoeker en de kinderen van zijn partner, en het gezinsleven tussen verzoeker en de Belgische onderdane zelfs niet wordt aangetoond, is er geen reden om te motiveren omtrent de kinderen van die Belgische onderdane.

Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC